

Arrest

nr. 258 388 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde Z.C.M.,
geboren te Kinshasa op (in) X,
van Congo (Dem. Rep.) nationaliteit,
verblijvende te *
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61 § 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten 3° wanneer zij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Overwegende dat betrokkene op 19.10.2019 aankwam in ons land op basis van een D-visum; ze zou een Master- opleiding master de spécialisation en accompagnement des professionnels de l'éducation, du management, de la santé et de l'action sociale, beginnen aan de Université de Namur en kreeg een A kaart geldig tot 31.10.2020.

Dat ze bij de aanvraag tot verlenging van haar verblijfsvergunning haar puntenlijst voorlegde. Daaruit bleek dat ze in geen enkele van de examenssessies heeft deelgenomen aan de examens en dat ze dus 0 van de 60 credits behaalde.

Dat betrokkene in antwoord op onze brief van 05.11.2020 waarin werd gevraagd naar -onder andere - een reden van niet-deelname aan de examens, ons liet weten in een schrijven van 10.11.2020 dat de lessen al anderhalve maand bezig waren toen ze aankwam en dat ze moeite had om aansluiting te vinden bij de werkgroepjes die al gevormd waren. Ze was dus gedwongen om alleen te werken, dat vlotte niet en daarom besloot ze al haar vakken tot het volgende academiejaar 2020-2021 uit te stellen.

Overwegende dat niets erop wijst dat ze ooit enige hulp gevraagd heeft aan de Universiteit en dat ze daar over haar aanpassingsproblemen heeft gesproken; dat ze noch in januari, noch in juni noch in september 2020 de moeite gedaan heeft om deel te nemen aan de examens.

Dat de motieven die ze aanhaalt (late aankomst in België, lockdown, groepswerk) dan ook niet aanvaard kunnen worden als geldige reden voor niet-deelname.

Overwegende dat ze dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf als student, en dat haar verblijfskaart A vervallen is sinds 31.10.2020.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/12 van de wet van 15/12/1980.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat de duur van het verblijf betreft, ze is pas sinds 19.10.2019 in het land, dus er dient op gewezen te worden dat dit verblijf steeds van tijdelijke aard was en beperkt tot de duur van de studies. Haar verblijf in België was veel te kort om sociale banden opgebouwd te hebben die een terugkeer naar haar thuisland zouden verhinderen.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel met drie onderdelen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) van de artikelen 61, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de

formele motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster citeert de geschonden geachte bepalingen en omschrijft de geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zij vervolgt :

“2. Branches du moyen

Remarque liminaire

Dès lors que la partie défenderesse prend appui sur l'article 61 §2,1° de la loi du 15.12.1980, cela suppose que la requérante était autorisée au séjour jusqu'à la prise des décisions querellées (nous soulignons) :

*« § 2. Le Ministre ou son délégué peut donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études :
1° s'il prolonge ses études de manière excessive compte tenu des résultats »*

Le Conseil d'État a rappelé ce principe récemment :

« L'article 61, §1er alinéa 1er, précité, vise du reste de manière expresse la situation de « l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études », ce qui implique que l'ordre de quitter le territoire donné sur la base de cette disposition vise bien un étranger disposant d'un droit au séjour. Dès lors que la requérante poursuivait toujours des études supérieures en Belgique, elle demeurerait couverte par une autorisation de séjour alors même que son titre de séjour avait expiré et qu'elle en avait demandé le renouvellement.

Il résulte des éléments qui précèdent que l'ordre de quitter le territoire pris sur la base de l'article 61, §1er de la loi du 15 décembre 1980 ne correspond pas à une décision de refus de renouvellement du titre de séjour d'un étudiant mais constitue une décision de mettre fin au séjour étudiant » (nous soulignons - C.E., n°244.511, 16 mai 2019)

Ces constats s'appliquent mutatis mutandis en l'espèce, puisque la partie défenderesse entend « mettre fin » au séjour, octroyé pour la durée des études.

2.1. PREMIERE BRANCHE

Les obligations de motivation qui pèsent sur la partie adverse sont violées dans la mesure où l'article 74/12 de la loi du 15 décembre 1980 est visé dans la décision querellée alors que ce dernier ne s'applique au cas de la requérante.

En effet, l'article 74/12 de la loi vise en effet la levée et suspensions des interdictions d'entrée :

« § 1er. Le ministre ou son délégué peut lever ou suspendre l'interdiction d'entrée pour des raisons humanitaires. Lorsque deux tiers de la durée de l'interdiction d'entrée sont expirés, le ressortissant d'un pays tiers peut demander la suspension ou la levée de l'interdiction d'entrée pour des motifs professionnels ou d'études.

Sauf dérogations prévues par un traité international, par une loi ou par un arrêté royal, le ressortissant d'un pays tiers introduit une demande motivée auprès du poste diplomatique ou consulaire de carrière belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger.

§ 2. Le ressortissant d'un pays tiers peut introduire auprès du ministre ou son délégué, une demande de levée ou de suspension de l'interdiction d'entrée motivée par le respect de l'obligation d'éloignement délivrée antérieurement s'il transmet par écrit la preuve qu'il a quitté le territoire belge en totale conformité avec la décision d'éloignement.

§ 3. Une décision concernant la demande de levée ou de suspension de l'interdiction d'entrée est prise au plus tard dans les quatre mois suivant l'introduction de celle-ci. Si aucune décision n'est prise endéans les quatre mois, la décision est réputée négative.

§ 4. Durant l'examen de la demande de levée ou de suspension, le ressortissant d'un pays tiers concerné n'a aucun droit d'accès ou de séjour dans le Royaume.

§ 5. Le ministre peut, par arrêté, définir les catégories de personnes dont les interdictions d'entrée doivent être levées ou suspendues lors de catastrophes humanitaires.

§ 6. Lorsqu'un ressortissant d'un pays tiers fait l'objet d'une interdiction d'entrée délivrée par un autre Etat membre et que le ministre ou son délégué envisage de lui délivrer un titre de séjour ou une autre autorisation conférant un droit de séjour, il consulte au préalable cet Etat membre afin de tenir compte des intérêts de celui-ci. »

Il n'est pourtant pas question de lever ou de suspendre une interdiction d'entrée dans le présent litige. La décision manque à tout le moins de clarté et doit être annulée pour défaut de motivation.

2.2. DEUXIEME BRANCHE

La décision querellée viole l'article 61, §1, 3° LE et les obligations de motivation qui pèsent sur l'administration dans la mesure où il n'a pas été dûment tenu compte des explications de la requérante quant à l'absence de présentation aux sessions d'examens.

La partie défenderesse ne motive pas dûment les raisons pour lesquelles la requérante ne présente pas un motif pouvant être considéré comme valable. Les motifs avancés par la requérante sont par ailleurs totalement valables, et la partie défenderesse commet une erreur manifeste d'appréciation en mettant fin à son séjour sur pied de l'article 61, §1, 3° LE.

La requérante a souligné le début d'année difficile qu'elle a dû affronter : arrivée avec 1 mois et demi de retard en master de spécialisation dans un pays, une ville et une université qu'elle ne connaissait pas, elle n'a pas pu rattraper son retard pour la session de janvier 2020 puisque les examens dans sa branche se réalisaient par groupe, groupe qu'elle n'a jamais plus rejoint.

Le deuxième semestre a été perturbé par le confinement général dont on sait à quel point il a touché les étudiants, particulièrement les étudiants vulnérables dont la requérante fait partie (étudiante étrangère, vivant dans une famille nombreuse de 7 personnes, avec d'autres 4 autres enfants, etc.).

Pour la partie adverse, les motifs de la requérante ne sont pas des motifs valables mais il n'a pas été tenu compte du contexte particulier dans lequel la requérante est arrivée en Belgique, pourtant souligné par la requérante dans son courrier du 10 novembre 2020. La décision est insuffisamment motivée sur ce point.

La partie défenderesse commet, du reste, une erreur manifeste d'appréciation.

La décision contestée est donc illégale et doit être annulée.

2.3. TROISIEME BRANCHE

La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation, et l'ordre de quitter le territoire présente des défauts de motivation et de minutie, et viole l'article 74/14 LE, les articles 3 de la CEDH et 1 à 4 de la Charte européenne, vu l'absence d'analyse et de motivation des risques sanitaires liés à la pandémie du COVID-19 et l'absence de prise en compte de ces éléments qui influent à l'évidence sur son exécution le délai pour l'exécuter (en l'espèce 30 jours).

Ni la motivation de la décision, ni le dossier administratif concernant la partie requérante n'évoquent l'impossibilité de quitter le territoire, de voyager, de pouvoir rentrer en République démocratique du Congo, et les risques découlant de la situation sanitaire liée à la propagation et l'évolution du Coronavirus, alors même que cette situation était bien connue de la partie adverse au moment de la prise de décision et qu'elle a un impact considérable sur l'éloignement de la partie requérante.

En effet, depuis le début du mois de mars 2020, la Belgique connaît la progression de la pandémie du COVID-19 sur son territoire et celui de l'Union européenne.

Plusieurs mesures ont été adoptées par le gouvernement belge, afin de limiter la propagation du Coronavirus, particulièrement transmissible, se référant expressément aux instruments de l'Organisation Mondiale de la Santé (« OMS ») qualifiant le coronavirus de pandémie et pointant « sa forte contagiosité, son risque de mortalité et le nombre de cas détectés ».

Dès le 13 mars 2020, des mesures sanitaires ont été adoptées par arrêtés ministériels portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19.

De nouvelles mesures ont été prises par le nouveau gouvernement DE CROO les 16 et 23 octobre 2020, en particulier, le télétravail obligatoire dans tous les cas où il est possible, la limitation des contacts rapprochés à une personne au maximum et des contacts privés à quatre personnes au maximum et la fermeture des cafés et des restaurants. Des mesures additionnelles ont, ensuite, été prises par les entités régionales et provinciales, en particulier, s'agissant de la Région wallonne, un couvre-feu élargi de 22h à 6 h du matin, la suspension des cours en présentiel dans l'enseignement supérieur et secondaire et la fermeture des lieux culturels.

Un arrêté ministériel du 28 octobre 2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19 a principalement harmonisé ces mesures au niveau fédéral.

À partir du lundi 2 novembre, un « confinement renforcé » a été mis en place par un arrêté ministériel du 1er novembre 2020 prévoyant la fermeture des magasins non essentiels et des professions de contact non médicales.

Suite aux fêtes, la situation n'a pas changé. Les couvre-feux restent d'application, et la vigilance accrue est de mise.

Vu la hausse des chiffres actuelle, et l'apparition de virus « muté », une « troisième vague » est annoncée et les autorités belges demandent à la population de rester extrêmement vigilante en attendant la vaccination de la population belge. Soulignons que plusieurs écoles ont déjà dû fermer en Belgique, car de nombreux cas positifs au variant du Covid-19 ont été découverts.

La Belgique a aussi fermé ses frontières (pour les entrées mais aussi les sorties de ses ressortissants) jusqu'au 1er avril 2021. Les voyages non-essentiels sont interdits et la requérante se trouve dès lors dans l'impossibilité de quitter le territoire.

In casu, la partie adverse ne fait aucune référence à cette situation dans la décision querellée.

Par conséquent, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation, méconnaît ses obligations de minutie et de motivation, et méconnaît les articles 74/14 LE, 3 de la CEDH et 1 à 4 de la Charte.

Sur la base de ce qui précède, la décision est illégale et doit être annulée.”

2.2.1. Beoordeling van het eerste middelonderdeel

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is, nu melding wordt gemaakt van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, en deze bepaling, die betrekking heeft op de opheffing of opschorting van een bestaand inreisverbod, geen uitstaans heeft met haar situatie.

De Raad stelt samen met de verwerende partij in haar nota vast dat het in casu om een materiële misslag gaat –bedoeld werd artikel 74/13- die verder geen enkele weerslag heeft gehad op het besluitvormingsproces. Het blijkt immers niet dat in de bestreden beslissing toepassing werd gemaakt van bepalingen die niet op verzoekster van toepassing zijn, en de foutieve vermelding van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet wordt gevolgd door een beoordeling van haar concrete situatie die onmiskenbaar voortvloeit uit de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster, die wordt bijgestaan door een raadsman die zeer beslagen is in het vreemdelingenrecht, toont niet aan dat zij enige belangenschade zou hebben geleden door de voormelde materiële vergissing. Deze kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Beoordeling van het tweede middelonderdeel

In het tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat artikel 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht zijn geschonden omdat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met haar verklaringen voor de niet-deelname aan de examens. Zij herhaalt de verklaringen

die zij al had verstrekt aan de verwerende partij en betoogt dat deze wel degelijk plausibel zijn om te doen aannemen waarom zij niet heeft deelgenomen aan de examens. Er wordt niet afdoende gemotiveerd waarom dat volgens de verwerende partij niet het geval zou zijn. Verzoekster verwijt de verwerende partij dan ook een manifeste appreciatiefout, nu verder geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid als buitenlandse student, komende uit een kroostrijk gezin en terechtkomend in een lockdown.

Luidens artikel 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

In casu stelde de verwerende partij vast dat verzoekster op 19 oktober 2019 aankwam in ons land, dat ze bij de aanvraag tot verlenging van haar verblijfsvergunning haar puntenlijst voorlegde waaruit bleek dat ze in geen enkele van de examenssessies heeft deelgenomen aan de examens en dat ze dus 0 van de 60 credits behaalde, dat ze daarover verklaarde dat de lessen al anderhalve maand bezig waren toen ze aankwam en dat ze moeite had om aansluiting te vinden bij de werkgroepjes die al gevormd waren, dat ze dus gedwongen was om alleen te werken, dat dat niet vlotte en dat ze daarom besloot al haar vakken tot het volgende academiejahr 2020-2021 uit te stellen. Hieromtrent heeft de verwerende partij geoordeeld dat aangezien niets erop wijst dat verzoekster ooit enige hulp gevraagd heeft aan de universiteit of er over haar aanpassingsproblemen heeft gesproken en dat ze noch in januari, noch in juni noch in september 2020 de moeite gedaan heeft om deel te nemen aan de examens, haar verklaringen niet kunnen worden aanvaard als een geldige reden voor de niet-deelname aan de examens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Door de herhaling van de haar argumenten toont verzoekster niet aan dat het standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat niet afdoende werd gemotiveerd over haar specifieke situatie. Immers wordt niet ontkend dat verzoekster tegen een aantal problemen zou kunnen zijn aangelopen, om welke reden dan ook, maar wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij op enig moment de universiteit hierover zou hebben gecontacteerd om daarbij hulp te krijgen. Zij betwist dit niet. Verder wordt in de bestreden beslissing nog benadrukt dat er verschillende examenperiodes waren. Dat iemand die speciaal naar België komt om hier te studeren in die omstandigheden geen enkel examen aflegt, is, zoals de bestreden beslissing ook stelt, niet te verklaren door de argumenten die verzoekster aanhaalt. Overigens kan er nog op worden gewezen dat zij arriveerde op 19 oktober 2019 en dat de lockdown pas vijf maanden later zou ingaan, zodat er in alle redelijkheid van kan worden uitgegaan dat zij in deze vijf maanden een oplossing zou hebben gevonden voor de problemen die zij eventueel ondervond die haar minstens zou hebben toegelaten een deel van haar examens tijdens één van examenssessies af te leggen.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onwettig is, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of niet afdoende gemotiveerd.

Ter zitting legt verzoekster nog een stuk neer, met name een op 16 februari 2021 genomen screenshot van een evaluatie voor de periode januari 2021. Dit stuk kan evenwel niet dienstig worden aangebracht. Immers, het dateert van na de bestreden beslissing en was niet gekend aan de verwerende partij op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam. Ook de Raad kan met dit gegeven thans geen rekening houden: hij moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Het stuk kan dan ook geen afbreuk doen aan de deugdelijkheid van een beslissing die ervoor werd genomen.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3. Beoordeling van het derde middelonderdeel

Verzoekster schetst het verloop van de maatregelen die in België werden genomen ten gevolge van de Covid 19-pandemie. Zij verwijt de verwerende een manifeste appreciatiefout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM, nu geen onderzoek werd gedaan en niet werd gemotiveerd over de risico's die zijn verbonden aan de pandemie en geen rekening werd gehouden met deze elementen die de mogelijkheid om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen te beïnvloeden.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat niet valt in te zien welk belang verzoekster heeft bij deze grief nu uit niets blijkt dat zij enige poging zou hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten binnen de termijn van dertig dagen nadat zij in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing en dat zij er buiten haar wil geen gevolg aan kon geven.

Daarenboven moet erop worden gewezen dat, zelfs zo al zou kunnen worden aangenomen dat verzoekster omwille van redenen buiten haar wil om –met name de reisbeperkingen waarnaar zij verwijst- niet vrijwillig gevolg zou kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dit een tijdelijk gegeven is dat los staat van de wettelijke mogelijkheid tot afgifte van het bevel in toepassing van artikel 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet binnen de standaardtermijn voor vrijwillig vertrek die luidens artikel 74/14 van dezelfde wet dertig dagen bedraagt. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verwerende partij hierover een bijkomend onderzoek moest doen en hierover had moeten motiveren in de bestreden beslissing. Overigens, indien verzoekster van oordeel was dat zij niet binnen de termijn vrijwillig gevolg kon geven aan het terugkeerbesluit, stond het haar vrij om in toepassing van artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet een verzoek in te dienen tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster slechts in algemene termen verwijst naar de pandemie, maar niet in concreto aantoont dat zij ingevolge de bestreden beslissing een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, en zij toont dus evenmin aan welk belang zij heeft bij het middelonderdeel dat stelt dat hierover een onderzoek had moeten worden gevoerd en had moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Eenzelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Uit het voorgaande blijkt dat het enig middel in zijn geheel moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS